

מִיָּם - שְׁמַיִם - יְרוּשָׁלַיִם

מאת דן כירון

תחול ימי הים
נאחה ידנשלים
אורי תשס"ט
(נ. אלתרמן)

היכן יתכנס מסורר כלאה עמית?
ששוב אין בו ובר יציעך את הכר
סמו לאחת מתומי החזקה של
שלוש הקטגוריות הנל, ולא עוד
אלא שאף הבלבלים כלי אוסי ה'
קבוצות' עצמם אדם כולו אחסם ה'
לוקם סכונה בך ברוך. וכי כוננת
יצתהם של הסודרים כבוטפין בלאי,
וזלמן רטוט או חים גורי יי- מני
עם-שכונותיה פוליסית יותר משי
מועלת יצתה של יצחק שלו, שהוא
לשורן. סתם' לפי גודלה של בך
קרוה, יי- מניעים כאלה וכסממנים
לפוא קו של אחוז יצירתיים
שדיהם של מסודרים הקרובים. אמ'
גם בדעותיהם הכוליסיות ולסמך
מוצגים כשי בך בך ברוך כקבוצה אחת
מתגלית חלוקה ככוסרת פיקרה
הגורמים הפעמיים זה של העור
בין זרבי יצתהם של מסודרים כל
בזמני בלאי חיל גורי, אמר כל
מוע. ע. הלל, ס. כרמי, עוזר רבין -
כולם לאיך העורב והתקופתה -
ולים לאיך העורב והתקופתה -
אחרים אותן, כל אחד מהם יונק -
בקורת אחרים, מתחלן לתוצאות
אחרות ובניו להשיגם אחרים.

בסיביר וסלנגיה הציונית, שני
טו לאמין בתפוחות נוגת-על-הלל
שאכנס חיבתיון היא שהביאה לי'
עולם משונים כבני ירושלים ולי'
מום ציון. והרי כמי שמוכיח בך
ברוך עצמו אך רובעת סוסים ילי'
גלים כשדימו הרוסה אלא בבקר
גל הסמן למסורת אווכה ביותר
ומשיכה שאין להתחמק עם. פרכהתי
את זרבי של מרסו ש. האלקין ב'
נגע להשפעתה של ההצעות על
המסורת העברית ברשימה מאתו.
יצארה רעיונת ומכונת דחה בך
ברוך בקט של שני שירים. ברכת'
ע' וסמו נסציונה, שהם גם הם
אדם' הן העזת ביצרות הכתובת.
היסו של בך ברוך אל המוסר ולא
מסוגל עו כדו המסיות אלה המסת'
ירושלים בשירת באלוק. איה המסת'
היא בבחינת צע' עולמיים לגורי, ר'
הכל הולך ומונה, כמני באלוק
את כל המקומות בשירן, ששוב
מתבקשת סאלה הוכחה. עם ירוש'
לום הנה הסיר, בכתובת: כידו
אז שרה ביליק מנע והצטיק את
מכתבו כדוגמא 'נוספת' של הקס'
ירושלים) ואם מוכרי אתה בהשקף'
למכתובים בעמ' אין העלמת סם
ירושלים אלא בכחמת התגרות אר'
שית במחבר הספר, צאת וקובלתה
סנין אלה משניי בך ברוך, גם למי
יך בשתעברת. סאך גישא הרינו
סכח צלוח סקאן המסורתיים הלתי
הבליים עלה (כרמי) ובראשונה התי
בכענייה) ונקקיס לחדשים (נריא
זוקא אררן) אלקי, במנהיגותם של
הקברים הצעירים מרבה לכתוב על
ירושלים) ואם מוכרי אתה מהמסור'
רם העכסיר לתת בך ברוך, עם ה'
כענייה את ירושלים סביא כך
ברוך את זרבי כחמת הברות הבכי'
ליוטמי, גי'א.

ירושלים וישראל - מתן רוא. ה.
ציר הנוכח כולה אסורת שיקה.
והוא מקור סירה והרסוסות הנמש'
זבל. במשפט זה. האומר סירה ב'
פעמים סוחה של בך ברוך (סוארן)
את ספרו ירושלים בשירתה הק'
סיה. קראה בלשורו בססר זה
עשייה להביא כל אדם לירי מסמנה
המטב לחלוטין מוה שרובעת במשפט
זה אלא גם כן רואה הוא במסדה'
משור. ששל ונומר ביותר, רופה ש'
מנטא סמוק זה של כן כלסום את
סאשבתה של עשרות אנשים' שאין
ברם לכין סירה ולא כלום, וסוא'
סם גם פשוטה להתכנס ברוזים
ובקב. הללו סכורים ירושליים -
סירה היא כמני לגמה. ואין כל צורך
לירות מסורן כוי לכתוב שילים
עליה והסא. מכנסה מחירות מבי'
לה כמנוה בוטפאים אהיב, כוון
הירח בשירת אבמות העולם. להבדיל
סיה סירה כמני עצמם. סמילא כוי
בן שלל המשתקן כעבודו של התי'
בו טועם סנין של סירה אמיתית
ונשקף באצו של הרוזים נרן
בם המקדים את הנסס ומכריים לר'
הי קמ. רופה עלי באיתה סקה ש'
הארון. סים - ספים - ירושלים -
הוא האסולרי שבין חרוזי סירתנו
התרסה. לזרותה. כנגו כל סורן
אית. שירושלים היתה לגבו כל מסורת
הייתה כוון יצאה קרוי או אורי
צני גורביר. נצבים עשרות מסור.
רם שאין ירושלים לגביהם אלא כ'
לידה או לכל המות אף הם סכור
גלים לבסא את התיזותה בתחום
סעקבר לסלידה.

הורן סאלה מוכילה חלוקה שרי
רוחיה ובלתי-ספרותית (חלוקה של
עסקאי ציבורי, סני לרגלוי המס'
תת' המסורס) זו עשויה להתברר
על ש מסקנותיו של בך ברוך כאשר
לשירו של אבות יסורין. לסכל.
אבות יסורין הוא אליבא ובך ברוך
הקצונו שבין מסוריר הנועניי.
הוא 'סכונת בלעז רגוס, בסקס
יהווה. גם אם אין לבך ברוך יד בנה
יכוהסמכותו להסין סיהנוס' אל
נה שבוטס עלה לס. ה'הוות' אל
כשויל של הסם כמי שהיה נהוג בבית
אמא שבפולין, סקום היתה לו בו
שסענת אמינית ומחייבת. מתוך
סידוי של אבות יסורין עצמם. הך
לכל הלבוז וזה עצי' המרסם ססק
דום אבות יסורין לסיו. הוגס
מוחססת' (אורלונין סך 11). סכך
כריך ככירי ובצטס מכנו. סם אבו
אבות יסורין: ... מותר - ומסכס
לומר ה'הסם. שהיא מלה המכס'
ניוח ה'הרדית והתמלה קרב ה'הוד'
סלין. אף כסחולות סלא נורעה -
היתה קיימת היתה ה'הודת' של
יהות פולין. סמו ספריה ומסתת'
לם. כמנן נפשה ומכמן רוחה כל
יס. חסיר. אלה השארת הנמש והס'
ארח הוב סלה. ה'ספ' סכו ומסת'
לרגע עתה צוה. לומר אחר וב'
רם כלה שהחילוף. ה'הגס' -
'ה'הודת' הוא בכחמת לגולה הרי זה
יותר מאי-הגנה. זהו סילוף של
דבר. הלצקה ה'הודת' סיכול כן
כרוך למפוא לו במקרה זה. היא סלף
הבין. כלססות. את שידוס 'הסילות'
קטס פקין זו. וכמוה אסר למפא
אחרים. לעקרוה כשירי אבות יסורין.

הרבה מפורטת אחת עשויה לי
הבירר את סת הבנות ואחריות
הספרותית של בך ברוך. הווא הוא
ההסיקה הונה כירושלים כשירה ה'
זור הצעיר.
בשירה הצעירה של זמננו יש
להבין שלשה מוגם: סמוסיים
שזוריים סם המסכיים ביסוקו
זו כן התקופת. את הנוסח של כרי'
ליק ובני זורו. כמובן כשטיים של ה'
סעקס את הקצב והמנון של ה'
צבאות: סויה. המצורים הנומדים
סמנה. התרבות המתקופת. המוסי'
תחת את רק על תפיסה תרבותית של
לא גם על השקפות סויויות-מסלר
זיות ולשיתיה קבוצה סנהה של
כענייה (המכרים הצעירים' כ'
עם החדש). שהם גם בצפס מור'
כיס ע' דעה פוליסית והללו של ישי'
סיעות על העובן והצורה של ישי'
'הס'. בחלוקה זו. סומה. בבך ברוך
הלקיף את זרמי. של סילה ה'הוד'
הציר. מובן שאין במסיה מסמנות
ו כדי להסביר סמך סמחסייה. וי'
סויה. המרכיבים ולעזים הלכתי
כרוזים אף לה עצמה. של סדה וו.
גני. שלישיה של החלוקה. צומחים
על הבנת פוליסית. עמם כל הקשר
המכסי סיכול להיות לה ולדבריי שתי'
צריך רחוקה. היא מלחיות לא רק
זרם יחיד במיון מותרי של סוק'
צ'ירי. אלא שרמוקה היא אף מניחה
גורם ככרע במיון סקין זה. סקיר
ה סעויה. עשויה למסך זוגפאות
רבות של יצורים שאינם. המסוריים -
סעביטה קורמוודצית הנוחית של
בך ברוך. (לאן למשל. יאסוף בך
ברוך מסוריים כמחשבה. שאין
לו כל קשר. כרוע. עם 'החרכות' ה'
מתקופת' ועם הכענייה. ואעפ'כ
אין ניבו כלל וכלל בחמת המסך
סיר לניב זורו של באלוק, או ל

עיון נוסף בקטעים שאינם סתרי
רדים בספר זה. הרינו כדברי בך
ברוך עצמך. מוכיח שהטעם ידו'
שלים מופך ששוכחה במדיה יתרה
לא רק מסוריים שאינם מסוריים
אלא אף מבקרים שאין להם כל קר'
רם כהלכות בקורת ספרותית. וחקי'
שן שאינם יורדים לראשית מונג'
של עבודה ביבליוגרפיה או אנקר'
לצויה בפשית. גם כן בך ברוך כסרה.
שהטעם המקורס והחכיב סחסה על
צביכותה של העבודה.

כל הורחגו הישראלית
ציה שוב בכחמת סעות. אלא כמעט
סילוף סערת הכללות של אבות
יסורין כשורת המסוריים ה'גונל'
גיי. שהביאה לסילוף מוחלט של
סויה יצירתה. קבוצה בחלוקה זו
של בך ברוך. המעמידה את סירתה
החורשה באופך של קרמוודצית סה'
ליסית-תרבותית. סאם איתך משי'
חיד לאחת מהן. חוקה עליך סעסי'
חיד אתה לאחת.

החובה סנין זה עשו ללמנו. איה
סא. להיכן יכלה לרגע חריות אס'
פניה כלקקת. שאינה מורכבת ע'ל
כלים מתשתתפים-יקורתיים של מ'
סש. סילוף ערכי. א'ר הבנות ומיונים
הסריכלסחה. כל אלה הם רק חלק
כסירות. סחקר' הקוסר ה'הילת איך
קטס לבדת ישראל.

סאמולוגיה - בבוכת את הספר
קצרות הצעירות. סמן אין הסידים
לוב סכססר מבוטל. של יצאנים לן
המלל: כמכסר אלא על ש'מה. מסר'
רוחיהם השאר נסטר כלסונו ובראי'
או הולות והסולות של כמנבך.
הוא עור אלא סכאמולוגיה אין חלק
גזול מהחומר המובא כססרו מנצק'
או ליקוטו כלל. סכן אופרת כל
אמולוגיה כדה כל שהיא כל סלק'
ציה בקריחה ליקוט החומר ללא
הבנת בקריחה אגשר הלציק ב'
סחקר' ביבליוגרפי. מאחיקה של ה'
ביבליוגרפי. איה סתהשבת כלל
בעדכיה ה'הודת' של הרברים שהיא
מלקטת ובלבו סיה. נצרכים לעי'
ני. אלא שהחבר אינו מסתפק ב'
מסקד הנוצו של הביולוגין הוא
מחייב להקציב בסמו זה גם סקיה'
היסטורית-ביקורתית של המוסי'
ובן צור הערכות סקיות למקומו
של המוסי' בשירת עשרות מסור'
רם סה מקום כמחקר ביבליוגרפי
לשטיים כוון. מסור. הסכע דא'
זיר. כקאולו ה'הודת' לירושלים
צור המסוריר קראה ג'ושתי. ו'
ה'הודת' שוגג כמחשבת לכו'. סאן
לפניו לא יצרה ספרותית סתם אלא
לינס ומכס'י. מי אינו מתרגש כ'
קרא מכריים את המסוקים. וי'
יצא כוה הכריים-מפרסם של סאלות
רסוריות. סיכני קראה מתלהבים
וכרי ולא עוד אלא סאך מבחניה
ביבליוגרפית הפך היבויר לא לליקוט
יצירת הנוצות כווסא סאלהם
לא מתחוקות נצחית. אחר המלה
ירושלים. שאין לה לעתים אלא
אחיה רופה כיוור כמוסי' עצמן.
כסרבונוכסי כסיים סיו. כוכבי'
סמיס רחוקים' (כלסון בך ברוך):
סירה הרברור סלוי. סרו הנס'
(לא) מנירס סטות קבוצות ה'הוד'
כרים אליבא זכרי אוקרינה. קבר
זה אתה מכונת כסם יורך ע'ד
ירושלים. ובר זה חייב. אסוא ל'
השיע כמחקר על קבוצה של יור'
סלים כסירתנו. וזו סקעונו סססר
ברססי לילה. על סקה הסורן
סונס לירושלים לעכס תמיכה סה'
סכונת. גם לרביחיה - חקקי סכי'
על. כתולות המתחנות כוסי' יורי'
עלי.

על תד הבקורת ה'היסטורי' של
החקר אין להינות כדברים. כמכ'
זנים סמוסיים מוה של התחנה היס'
סויה נכסל בך ברוך. ועל כן אין
סעם אף בייכות עם סתיותו הסר'
בוה על סירת ההסכלה סוכרה על
ירגסליים גנייה כחקקה סויהת'
ציון עור. לא. רסונה. נאוסקי. או על
אבריהם לרקנאל קרא לסכור על
ה'הודת'. לירושלים כסם. ירושלים
ה'הודת'. כתי ב'1861. יש כאו ורב'
סא כובדכת לאורה דילסנסית של
פכונת. סם יכוחה ביאסולוגיה או

המסוריים ירושלים ב'
סירתנו החודשה. הוצאת ראובן ומ'
ירושלים. 1955.